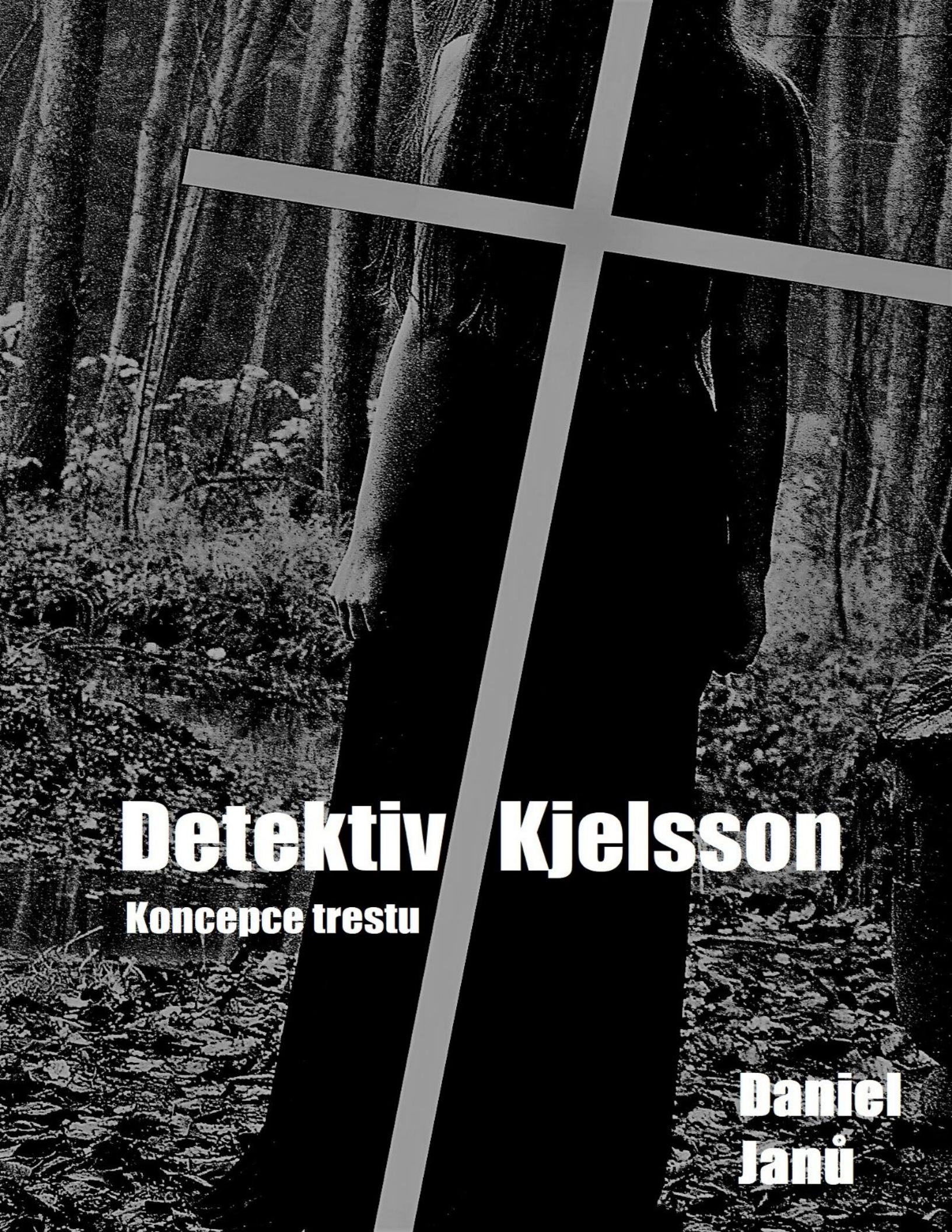

Detektiv Kjelsson

Koncepcie trestu

**Daniel
Janů**

DETEKTIV KJELSSON

Koncepce trestu

DANIEL JANUŠ

Splendidum družstvo ● Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Koncepce trestu

Autor: Daniel Janů

Cover © Vladimír Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-09-9 EPUB

978-80-88394-10-5 MOBI

978-80-88394-11-2 PDF

Obsah

ÚVOD

1. Aalborg, policejní oddělení X, 12:34, 24. dubna 2018
2. Egholm, 13:05
3. Aalborg, policejní oddělení X, 17:14
4. Aalborg, policejní oddělení X, 09:02, 25. dubna 2018
5. Aalborg, Oddělení X, 08:10, 26. dubna 2018
6. Aalborg, Oddělení X, 13:34
7. Aalborg, Oddělení X, 08:10, 27. dubna 2018
8. Oddělení X, 11:31
9. Oddělení X, 14:41
10. Oddělení X, 16:54
11. Aalborg, Christiansgade, 9:32, 28. dubna 2018
12. Jernbanegade, 10:55
13. Policie Aalborg, oddělení X, 13:41
14. Byt paní Mortenové, 15:52
15. Oddělení X, 17:42
16. Oddělení X, 8:45, 29. dubna 2018
17. Oddělení X, 8:45, 30. dubna 2018
18. Oddělení X, 8:45, 30. dubna 2018
19. Budova policie, 10:15
20. Ze směru Aalborg po E45-páté, o půl hodiny později

ÚVOD

...z prvního dopisu neznámého autora. Na obloze se objevil záblesk a jako velká ohnivá koule mířil k zemi neuvěřitelnou rychlostí. Stál jsem na okraji mýtiny a sledoval, jak mizí za kopcem, kterému říkali, Halmarův hrb. Tam skončil...

1. Aalborg, policejní oddělení X, 12:34, 24. dubna 2018

Kapitán Kjelsson seděl ve své kanceláři, probíral se starými případy, když mu zazvonil na stole telefon.

„Kapitán Kjelsson, slyším.“

„Myslím, že tu pro vás něco mám.“

„Ano?!“

„Přijďte za mnou.“

„Hned jsem tam.“

Telefon utichl. Kjelsson vrátil sluchátko zpět a vykročil ze své kanceláře, která byla situovaná uprostřed proskleného prostoru. Měl dobrý výhled na svůj tým. Stůl napravo, seržantka Saffi Romstromová. Stůl nalevo seržant Olaf Svarsson. Stůl uprostřed byl stále prázdný. Poslední člen této fantastické čtyřky, jak jim jiní kolegové začali říkat, by měl dorazit během následujících dní.

„Volal Ranberg, možná pro nás něco má,“ poznamenal detektiv, když procházel mezi stoly.

„Konečně!“ vyhrkla Romstromová.

„Ano, konečně!“ dodal Kjelsson a vyrazil do třetího patra, kde měl kancelář velitel policie Aalborg, plukovník Ranberg.

* * *

Dveře od výtahu se otevřely. Kapitán Kjelsson vystoupil a vyrazil přímo k veliteli Ranbergovi. U dveří ho zastavila jeho sekretářka paní Fronseová.

„Máte domluvenou schůzku?“

„Jistě!“

„Ověřím si to.“

„Velitel mě očekává.“

„No, víte...“

Kjelsson jí však neposlouchal a pokračoval v cestě.

Tuk! Tuk!

Zaklepal a vstoupil.

„Kapitáne Kjelssone, možná tu máme něco pro to vaše oddělení,“ spustil plukovník.

„Podle vašeho tónu lze usuzovat, že z něho nejste moc nadšený,“ poznamenal Kjelsson.

„Uvidíme, jestli bude potřeba,“ dodal a rukou ukázal na židli.

Kapitán si o jeho poznámce myslel své, ale posadil se a očekával, s čím plukovník přijde.

„Před čtrnácti dny nám přišel dopis určený ředitelství policie v Aalborg od neznámého autora...,“ ukázal kus bílého listu v ruce. „...mě!“ zdůraznil. „Píše se...“

V krátkosti přečetl jeho obsah, který kapitánovi stejně nic neřekl.

„A důvod?“ zeptal se Kjelsson.

„Čeho?“

„Že tu sedím.“

„Na ostrově Egholm se našel mrtvý muž. Tělo je přivázané ke stromu. Po kusech...“

„...po kusech?!“ podivil se Kjelsson.

„Proto je to váš případ.“

„Kdy bylo tělo nalezeno?“

„Včera.“

„Takže máme případ.“

„Ano, máte,“ řekl Ranberg a položil dopis neznámého autora na stůl.

„Mohu?!“ natáhl se pro něho Kjelsson.

„Jistě!“

„Tělo je stále na tom kmeni stromu?“

„Ano, kapitáne. Proto jsem vám hned volal. Vezměte své lidi a vyrazte tam. Myslím, že to není obyčejná vražda.“

„Viděl jste to?“

„Viděl jsem fotky, které mi poslal seržant Oole, který tam byl, aby zajistil místo činu.“

„Existuje někdo, na koho se mohu obrátit?“

„Správce ostrova Ralmund Haraldsson.“

„Dobře. Děkuji, plukovníku. Hned vyrážíme.“

Ranberg jen lehce kývl a pak si vrátil k jiné činnosti.

Jako bych ho vůbec nezajímal, pomyslel si Kjelsson. Možná, až budou nějaké výsledky, pochopí, že Oddělení X je plnohodnotnou složkou policie Aalborg.

* * *

Kapitán se vrátil do kanceláře.

„Je to tady, týme, Na ostrově Egholm našli mrtvolu muže. Velitel si myslí, že by to mohl být případ pro nás,“ spustil.

„Dobře, jedeme?“

„Ano, hned.“

„A všichni?“ zeptal se Svarsson.

„Nechcete si vyrazit na výlet?“

„Byla to jen otázka.“

„V pořádku. Ovšem, že všichni,“ dodal Kjelsson a vyrazil do své kanceláře. Vzal si kabát a během dvou minut byl zpět.

„Jste připraveni?!“

„Ano,“ ozvalo se dvouhlasně.

„Fajn, tak jedeme!“

Jejich velící je pobídl k výtahu a společně sjeli do suterénu.

Jejich vůz Volvo XC90 SUV bylo připravené. Kjelsson vyzvedl klíče a hodil je Romstromové.

„Budu řídit?“ podivila se.

„Nechcete?“

„Jasně!“ pousmála se a posadila se na místo řidiče.

Svarsson ani nedutal.

Těžko říct, co si myslí, ale já neznám jeho a on nezná nás, takže až se blíže poznáme, možná mu svěřím i řízení, pomyslel si Kjelsson a posadil se na místo spolujezdce.

* * *

Romstromová nastartovala a otočila se na kapitána.

„Kam to bude?“

„K přístavu,“ odvětil pohotově.

„Rozumím,“ kývla a sešlápla opatrně plyn. Vůz se rozjel a hned za první zatáčkou vyrazil na silnici.

„Plukovník mi ukázal dopis, který obsahoval nějaké podivné poselství od neznámého autora. Možná to má souvislost s naším mrtvým, proto musíme prověřit jeho obsah a všechna jména, kterou jsou v něm uvedena,“ spustil Kjelsson a otočil se na Svarssona. „To bude váš úkol, seržante!“

„Máte ten dopis?“ zeptal se Svarsson.

„Ano. Mám,“ odvětil detektiv a podal mu složený papír.

Svarsson ho převzal a hned přečetl. Pak se podíval na Kjelssona.

„Četl jste to?“

„Ano.“

„Co si o tom myslíte?“

„Zatím si nemyslím, nic.“

„Okej,“ kývl Svarsson a dopis si vložil do vnitřní kapsy svého kabátu.

„Už víte, kdo bude čtvrtý člen týmu, kapitáne?“ zeptala se Romstromová.

„Samozřejmě.“

„A můžeme vědět, kdo to je?“

„Dozvíte se to, až přijde,“ dodal Kjelsson.

Romstromová pokynula chápavě hlavou a dál se věnovala řízení. Za 10 minut byli na místě.

„Zjistím, v kolik jede další trajekt,“ nabídl se Svarsson.

„Dobře, díky,“ ozval se Kjelsson.

Jakmile vůz zastavil, Svarsson vystoupil a vyrazil k dispečinku provozu. Vrátil se během deset minut.

„Za 20 minut,“ pronesl a usadil se do pohodlné sedačky.

„Dobře, počkáme.“

„Ale klidně se můžeme nalodit, říkal ten dispečer,“ dodal Svarsson.

Kjelsson se otočil na Romstromovou a pokynul hlavou směrem k jedinému trajektu, který tam stál.

„Chápu,“ špitla a nastartovala.

Pomalou vjela do nákladového prostoru modrého trajektu s Dánskou vlajkou.

* * *

Kjelsson mezitím vytáhl telefon a zavolal si.

„Tady kapitán Kjelsson. Mohu mluvit se správcem Haralssonem?“

„U telefonu.“

„Výborně. Za půl hodiny budeme na ostrově. Můžete na nás počkat někde na molu?“

„Ovšem, budu tam.“

„Místo činu je stále zajištěné?“

„Ovšem.“

„Díky.“

„Tak zatím.“

„Nashle.“

Kjelsson vrátil telefon do kapsy a podíval se na usměvavou Romstromovou.

„Máme první případ,“ pronesl kapitán.

„Už se těším,“ dodala.

„Jsem zvědavý, kdo bude ten poslední člen naší fantastické čtyřky,“ špitl Svarsson.

„Vážně nám tak říkají?“ zeptal se Kjelsson.

„Ó-ano. Říkají.“

„Tak musíme všem ukázat, že naše výsledky budou fantastické,“ poznamenal kapitán.

Během následujících 15 minut se uzavřel nákladový prostor.

Trajekt byl připraven k odplutí.

„Za chvíli poplujeme.“

„Jestli se bojíte, že mi bude špatně, tak nebude,“ podotkla s úsměvem na tváři.

„Nic jsem si nemyslel,“ rozhodil rukama a podíval se za sebe.

Další tři vozy stály hned za námi.

Duuu! Duuu!

Ozvalo se dvakrát v delších intervalech za sebou. Trajekt se pohnul a vyplul.

2. Egholm, 13:05

O půl hodiny později trajekt zastavil u břehů ostrova Egholm a otevřel nákladový prostor. Všechna auta postupně vyjela ven, včetně černého SUV patřící policii Aalborg.

„Zajeďte k té budově,“ ukázal Kjelsson.

Romstromová kývla a vyrazila k menší jednopatrové budově. Tam zaparkovala. Kapitán vystoupil.

„Jste kapitán Kjelsson?!“ ozval se muž v dlouhém zeleném kabátu stojící přede dveřmi.

„Ano,“ odvětil a natahoval svou ruku.

Poté následovalo sevření rukou, oční kontakt a vzájemný pozdrav.

„Nastupte si!“ pronesl Kjelsson a nasměroval správce ostrova k černému SUV.

„Ovšem, díky,“ kývl a vyrazil.

Posadil se dozadu vedle Svarssona.

„Dobrý den,“ pozdravil a uvelebil se na sedačce.

„Kam to bude?“ zeptal se detektiv.

„Jeďte na hlavní a pak pořád rovně, po Egholm, navedu vás, protože zde jsou všechny ulice Egholm,“ odvětil Haralsson.

„Slyšela jste, Romstromová.“

„Jistě,“ odvětila a zařadila se hned za projíždějící vůz.

„První vražda tady na ostrově?“ zeptal se po chvilce Svarsson.

„Za mé služby ano,“ odpověděl správce.

„Aha.“

„Žije tu 55 lidí, všichni se znají,“ dodal Haralsson.

„Znal jste oběť?“ zeptal se Kjelsson.

„Ne. Ten chlap není místní.“

„A někdo jiný?“

„Nikdo jiný mrtvého neviděl.“

„A kdo mrtvého našel?“ otočil se Kjelsson za něho.

„Já.“

„Co jste udělal?“

„No, zavolal policii a ostatky zakryl.“

„Ostatky?“

„No, uvidíte sám.“

„Cím jste ho zakryl?“

„Vozím ve svém voze zelenou plachtu.“

„Jste rybář?“

„Ano.“

„Okej,“ sykl Kjelsson a vrátil se zpátky do směru jízdy.

Po chvilce se znovu ozval správce.

„Tady pokračujte rovně, po té polní cestě.“

„Dobře.“

„Až uvidíte zlomený velký strom, tak odbočte doprava.“

Polní cesta byla velmi hrbolatá. S vozem to házelo jako se člunem na vodě.

„Doufám, že nezapadneme,“ poznamenal Haralsson.

„Máme SUV, a to má náhon na všechny čtyři kola. Nebojím se toho, i když je cesta hodně bahnitá,“ ozval se Kjelsson.

„Dobře,“ zaznělo z úst správce ostrova. O několik minut později se vůz přiblížil ke zlomenému stromu. Vedle něho vlála zelená plachta, která z části zakrývala oběť.

„Ještě chvíli a plachta je pryč,“ poznamenal Kjelsson.

„Dost to fouká,“ poznamenal Haralsson.

„Romstromová, zastavte u toho keře, zbytek dojdeme!“ nařídil kapitán.

Černé SUV se zabořilo svými předními koly vedle suchého keře. Okolí bylo díky jarnímu tání, měkké.

„Měli jsme si vzít holínky, zazněl zoufalý vzdech seržanta Svarssona.

„Vy jste si je nevzal?“ podivil se Kjelsson s úsměvem na tváři.

„Ne a vy?!“

Svarsson se také usmál a čekal, že mu kapitán řekne, že ne.

„Tenhle vůz má v kufru standardní výbavu výjezdového týmu, a vzhledem k tomu, že budeme čtyři, tak tam má každý jeden pár holínek, rukavic, gumového pláště a kšiltovky s nápisem A-X,“ odvětil a vystoupil z vozu.

Sakra!

Romstromová se jen zazubila. Svarsson pozvedl obočí a pokynul uznale hlavou. Velitel ho pěkně utřel.

* * *

Tříčlenný tým Oddělení X – Afdeling X se převlékl a vyrazil na místo činu. Jako první šel správce ostrova Haraldsson. Hned za ním Kjelsson, Romstromová a Svarsson.

„Hlavně se prosím nelekejte,“ varoval správce všechny přítomné.

„Je to tak hrozné?!“ zeptal se Kjelsson.

„Je to zruďnost, vůbec nechápu, že tohle by mohl člověk člověku udělat,“ odvětil a strhnul plachtu.

„Do prdele!“

Zaznělo z úst seržanta Svarssona. Romstromová se otočila do strany. Jediný, kdo to vydržel bez jediného tiků v obličeji, byl kapitán Kjelsson.

„Ostatky, přesně, jak jsem říkal,“ dodal správce a chtěl mrtvolu znovu zakrýt.

„Nechte to tak!“ ohradil se Kjelsson. „Uděláme si pár fotek, abychom zachytili první obraz a mohli přemýšlet, kdo to kurva udělal!“

Sám udělal několik snímků svým telefonem.

„Já to udělám,“ ozval se Svarsson, když viděl, jak to Romstromová snáší špatně a připravil si foťák.

„Dobře,“ kývl kapitán a zavolal do Aalborgu, aby připravili helikoptéru pro přepravu mrtvoly.

Jakmile udělal Svarsson několik fotek, otočil se ke svému veliteli. „Divím se, že vás neposlali do háje.“

„Proč by to dělali?“

„Většinou vyšlou vůz s koronerem.“

„Proto jsem jim poslal fotku naší oběti, aby pochopili, že kdyby poslali auto, moc po převozu nezbude.“

„Rozumím.“

„Jste v pohodě, Romstromová?“ zeptal se Kjelsson a vykročil k ní.

„A-ano, už je to dobré. Omlouvám se.“

„Za co? Že jste člověk?“

„S vámi to moc nepohnulo.“

„Něco už jsem zažil.“

„Kdo tohle mohl udělat?“

„Ten člověk je zrůda,“ ozval se Haralsson.

„Takhle naaranžovat svou oběť, muselo dát práci. Možná hodinu, dvě,“ poznamenal Kjelsson.

„A nikdo to neviděl, že?!“ zamyslel se na hlas Svarsson.

„Sem nikdo nechodí,“ řekl správce.

„Ani rybáři?“ zeptal se detektiv a projel správce podezřelým pohledem.

„Na Egholmu rybaří jen tři lidé. Já, Erik Geese a Mark Vohl.“

„Fajn. Rád bych s nimi mluvil,“ zareagoval pohotově Kjelsson.

„Eric Geese je už čtrnáct dní na moři a Mark Vohl je u dcery v Arhusu,“ odvětil Haralsson.

„Rekněte mi, kde bydlí a my to prověříme.“

„Ovšem, můžeme tam zajet hned!“ nabídl se správce.

„Omrkneme místo činu a vyrazíme,“ kývl Kjelsson a obešel celý prostor kolem stromu a znovu se ujistil, že části nahého mužského těla jsou oddělené. Byla to jedna velká skládačka lidského těla, kterému chyběly ruce. Jeho další pohled patřil obličeji. Místo očí měl mrtvý vložený mech. Kjelsson se naklonil, aby zjistil, jestli mech jen oči překrývá.

„Uhh!“

Kjelsson vydechl. Opatrně prstem gumové rukavice odkryl kus mechu a zjistil, že oční důlky jsou vyplněné tímto zeleným porostem.

„Mech jsem tady nikde neviděl, znamená to, že ho sem pachatel přinesl,“ promluvil Kjelsson směrem na správce.

„Nejbližší mechový porost je na druhé straně cesty,“ ukázal rukou.

„V každém případě je to bizarní vyobrazení bolesti,“ přidala se Romstromová.

„S tím souhlasím,“ přitakal kapitán a ještě jednou se podíval na oběť z dostatečné dálky, aby nic nepřehlédl.

„Myslím, že máme hodně fragmentů, ze kterých můžeme vypracovat profil pachatele,“ ozval se sebevědomě seržant Svarsson.

„Rád si váš profil poslechnu, až se vrátíme, seržante,“ poznamenal Kjelsson a pousmál se.

Seržant semkl rty a v duchu si myslel něco o velké výzvě.

„Myslím, že tady jsme skončili,“ řekl kapitán. „Více nám řekne patolog.“

„Zkontrolujeme ty rybáře?“ zeptala se Romstromová.

„Jistě,“ kývl Kjelsson a vykročil k vozu.

Jakmile se policisté převlékli a vrátili standardní výbavu výjezdového týmu do vozu, vyrazili k domu prvního rybáře Erika Geese. Seržant Svarsson zůstal na místě. Měl za úkol počkat na policejní helikoptéru a doprovodit mrtvolu do márnice v Aalborgu.

* * *

Černé SUV se vrátilo po ní cestou zpátky na hlavní silnici a zastavilo u čtvrtého domu. Kjelsson a správce ostrova Haralsson společně vystoupili a zkontrolovali, jestli je Erik Geese doma. Zazvonili, ale nikdo neotevřel. Celý dům pro jistotu obešli a pak se vrátili do vozu. Dům zel arktickou prázdnotou. Erik Geese doma nebyl.

„Není doma,“ zkonstatoval Kjelsson ve voze a podíval se na Haralssona.

„Mark Vohl, bydlí u té první křižovatky,“ vyhrkl správce a ukázal rukou.

Zrovna nás mījela modrá Toyota.

„To byl Arne Peltonen,“ pronesl Haralsson.

„Znáte ho?“ zeptala se Romstromová.

„Je to přítel Sandry Harstedové,“ ozval se pohotově správce. Po chvílce dorazili ke křižovatce.

„Ten s tou velkou garáží,“ ukázal Haralsson.

Romstromová pokynula hlavou a zastavila přesně před vchodovou brankou.

„Vypadá to, že ani tady nikoho nezastihneme,“ poznamenal Kjelsson a vystoupil z vozu.

Z komína nevycházel žádný kouř, takže se dalo usuzovat, že pan domácí není doma. Kapitán přistoupil ke zvonku a zazvonil. Musel to zkusit, i když předpokládal, že nikdo doma není, ale co kdyby. Po druhém neúspěšném pokusu se vrátil do vozu.

„Budu muset věřit vaší verzi, Haralssone. Rybáři dneska nejsou doma.“

„Ríkám vám, kapitáne, že ten mrtvý není zdejší.“

„Takže přijel na výlet a někdo ho zabil?“

„To netuším.“

„Nevšiml jste si něčeho podezřelého?“

„Něčeho nebo někoho?“

„Záleží na tom?“

„Na ostrov Egholm jezdí turisté, takže jestli zde byl někdo cizí? Ano byl. Všichni se chovali spořádaně. Žádné výtržnictví nebylo hlášeno.“

„V každém případě měl pachatel nějaký důvod, proč to udělal zrovna tady a tímto brutálním způsobem,“ poznamenal Kjelsson.

„Tohle zdravá mysl neudělá,“ dodal Haralsson a podrbal se na spánku.

Vůz stále čekal před domem, Marka Vohla. Motor běžel a řidička byla připravená na povel odjet.

„Jedeme do Aalborgu, tady jsme pro dnešek skončili,“ řekl Kjelsson.

„Uvidíme, co nám řekne pitva,“ dodala Romstromová a byla připravena odjet. Jedna ruka na volantu, druhá u řadicí páky a noha nachystaná před pedálem.

„Jeďte, Romstromová!“ zavelel Kjelsson a otočil se na správce.

„Trajekt vám jede...,“ podíval se na hodinky. „...za 15 minut. Do přístavu to stihnete!“ vyhrkl pohotově.

„Jedeme!“ mávl kapitán rukou dopředu.

Romstromová, zařadila, sešlápla plyn a vyrazila vpřed.